

Kategorier af Personer. Mindretallet kunde derimod i det væsentlige tiltræde Sygekassenævnets Forslag.

Ved Bekendtgørelsens Udstedelse fulgte Indenrigsministeren Mindretallets Indstilling og den første i Henhold til § 6 i Loven af 1915 udstedte *Bekendtgørelse af 22. December 1915* kom derefter til at indeholde følgende særlige Bestemmelser om Personer af Arbejderklassen:

„.....Til ubemidlede Personer af Arbejderklassen maa henregnes den Arbejder, der a) ikke har anden Indtægt end den, han — maaske i Forbindelse med Kone og Børn — erhverver sig i en Arbejdsgivers Tjeneste, b) ikke er i Besiddelse af Formue, der overstiger det nedenfor nævnte Maksimum, og c) ikke har oppebaaret en Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed, der overstiger den normale Størsteindtægt for Arbejdere indenfor vedkommende Fag, hvorved han er bleven hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere.

Hvorvidt en Person kan betragtes som hørende til Arbejderklassen i den her omhandlede Betydning, maa afgøres efter et Skøn over samtlige foreliggende Omstændigheder. I saa Henseende maa det navnlig tages i Betragtning, at Personer, der paa en Arbejdsgivers Vegne fører Tilsyn med Arbejders Udførelse, i Almindelighed ikke kan henregnes til Arbejderklassen, medmindre de ved Siden af deres Tilsynsvirksomhed tillige deltager i Arbejdet paa væsentlig samme Maade som de under Tilsynet staaende Arbejdere....“

De ved Bekendtgørelsen fastsatte særlige Indtægtsgrænser (fra 1 200 til 2 000 Kr.) skulde kun være gældende for de i økonomisk Henseende med Arbejderklassen ligestillede; hvorimod de fastsatte Formuegrænser — saavel i denne som i de senere Bekendtgørelser — er de samme for Arbejderklassen som for de udenfor denne staaende Personer.

I Sygekassenævnets Indstilling af 1920 til ny Bekendtgørelse efter 5 Aars Periodens Udløb var de heromhandlede Bestemmelser foreslaaet genoptaget, dog med den Ændring, at Afgørelse af, om en Arbejder maa anses for bemidlet skal træffes paa Grundlag af, om hans Gennemsnitsindtægt overstiger den normale Størsteindtægt for Arbejdere i *middel godt lønnede Fag* (i Stedet for som tidligere indenfor vedkommende Fag); paa dette Grundlag blev *Bekendtgørelse af 30. November 1920* udstedt, efter at der i Overensstemmelse med Lovbestemmelsen var forhandlet med Rigsdagsudvalget ved et Møde den 19. November 1920, hvor *hele Udvalget* tiltraadte Bekendtgørelsens Affattelse.

Den ved *Lov Nr. 250 af 6. Maj 1921 reviderede Sygekasselov* indeholder i § 6 ganske de samme Bestemmelser om Adgang til Optagelse som Loven af 1915. Bestemmelserne om Udfærdigelse af Bekendtgørelse til Vejledning om Indtægts- og Formuegrænser er ligeledes de samme som i Loven af 1915, kun med den Ændring, at Bekendtgørelsen skal udstedes hvert 3. Aar.

I 1923 afgav Sygekassenævnet paany Indstilling om Udkast til Bekendtgørelse, der med Hensyn til Bestemmelserne om Arbejderklassens Adgang til Optagelse under Hensyn til Indtægtsforhold var uforandret fra Bekendtgørelsen af 1920.

Det af Nævnet foreslaaede Udkast blev ogsaa denne Gang godkendt af *hele Rigsdagsudvalget*, og paa Grundlag heraf blev *Bekendtgørelsen af 28. November 1923* udstedt.

Den derefter følgende Bekendtgørelse, *Bekendtgørelse af 28. Februar 1927*, der ligeledes blev godkendt af *hele Rigsdagsudvalget*, indeholdt tilsvarende Bestemmelser om Arbejderklassen som de tidligere, dog med den Ændring, at Afgørelsen af, om en Arbejders Gennemsnitsindtægt overstiger den normale Størsteindtægt skal træffes paa Grundlag af, om „hans Aarsindtægt i over 2 Aar“ har oversteget den normale Størsteindtægt (i Stedet for tidligere: at han har oppebaaret en Gennemsnitsindtægt af betydelig Varighed, der overstiger o. s. v.).

Ved Lovrevisionen i 1927 — *Loven af 14. Juli 1927* — skete der et Brud paa den under alle tidligere Sygekasselove hævdvundne Opfattelse, at alle *ubemidlede* Personer af Arbejderklassen under alle Omstændigheder maa være adgangsberettigede til Sygekasserne, idet der i § 6 blev optaget følgende Bestemmelse:

„De Indtægts- og Formuegrænser, som fastsættes i fremtidige Bekendtgørelser, skal være ens for alle de i 1ste Stykke nævnte Kategorier af Personer. — Hvor Talen er om Personer, hvis Indtægtsforhold er usikre, vil de i Bekendtgørelsen fastsatte Indtægtsgrænser kunne forhøjes med indtil 20 pCt.“

Det er altsaa herved — i Strid med den tidligere Praksis — nu fastsat, at Arbejderklassen, uanset dens paa Grund af den altid truende Arbejdsløshed usikre Indtægtsforhold,